

MET MIJN RUG
TEGEN DE MUUR

MET MIJN RUG TEGEN DE MUUR

SILVIE SWEETS

BRAVE NEW BOOKS

Schrijver: Silvie Sweets
Coverontwerp & fotografie: Linda
ISBN: 978 94 021 3896 2

© 2015 Silvie Sweets

www.bravenewbooks.nl

Een vader zou een voorbeeld moeten zijn. Iemand die altijd trots op je is, het maakt niet uit wat je doet. Een vader die erbij is op speciale dagen in je leven. Die je steunt in voor- en tegenspoed. Een vader die met één blik begrijpt wat je nodig hebt. Maar die van mij deed niks van dit allemaal....

Het begon al toen ik klein was. Ik woonde toen met mijn vader, moeder en mijn zes jaar ouder broer in Valkenswaard. Ons pa was altijd weg. Hij was wel een harde werker en had een eigen bedrijf, een timmerfabriek. 's Morgens als ik naar school moest, was hij al aan het werk. Ons mam zorgde voor het gezin. Ze stond altijd voor ons klaar en deed alles met ons alleen. 's Avonds met het avondeten waren we wel samen. Maar ja, na het eten ging hij op de bank slapen en dat was de dag weer. Samen iets leuks doen, daar had hij nog nooit van gehoord. Heel soms, op zondag, gingen we samen met mijn grote vriend - mijn hondje - naar de bossen, iets wat ik als klein meisje helemaal niet leuk vond. Ik denk dat ik vroeger als klein meisje wat lui was, want ik had daar nooit zin in. Toen ik negen jaar was zijn we verhuisd naar Veldhoven. Mijn vader had mijn moeder bedrogen met een ander, uiteindelijk zijn ze uit elkaar gegaan. Dat was beter voor m'n moeder, want een fijn leven hadden ze samen niet. Hij ging veel op stap en liet ons thuis samen achter. En als hij er wel was, was hij ook niet de gezelligste. Ik kan me nog herinneren dat ze veel ruzie maakten en dat ik me verstopte om hen af te luisteren. Maar als het te erg werd kwam ik tevoorschijn en dan hield de ruzie weer op. Een goede band hebben we nooit gehad. De jaren daarna ging ik in de weekenden naar mijn vader, maar dat was alleen maar gezellig omdat zijn vriendin er was. Zij nam zijn rol over. Samen gingen we leuke dingen doen. Ze was geduldig en gaf me de aandacht die ik bij hem miste. Hij zat ieder weekend op de manege. De paarden vond ik geweldig, maar de kroeg daarentegen was verschrikkelijk. Zo klein als ik was stond ik daar steeds alleen. 'Pap, ga je mee

naar huis? Ik ben moe'. 'Ja, als deze op is ga ik mee'. Maar helaas, dat duurde soms nog uren. Af en toe gooide ik de borrels stiekem in de spoelbak, hopende dat hij dan mee zou gaan. Maar ook dat mocht niet helpen. Ik was nog zo klein, ik hoorde al lang in bed te liggen. Er was een hoekje bij de bar waar een grote bank stond. Die heb ik van binnen en van buiten gezien, daar lag ik zo vaak te slapen. Hoe vaak hij wel niet bezopen met mij in de auto was gestapt zou ik echt niet weten. Een paar jaar later opende Sandra, zijn vriendin, een koffieshop. Ieder weekend hielp ik daar mee, ik vond het geweldig. Wat was het leuk om daar iedere week mee te helpen. Het nadeel alleen was dat ons pa mij wat geld zou geven voor het werk dat ik daar deed. Iedere week opnieuw moest ik bijna schooien voor het geld dat hij me zou geven en waar ik heel de dag voor had gewerkt. Dat waren mijn jonge jaren met hem, althans voor zover ik het me kan herinneren.

Rond mijn zestiende ging ik er wat minder vaak heen. Zijn zaak was in Valkenswaard en ik woonde in Veldhoven. Toch ging ik iedere week even langs bij de zaak. Maar als ik daar was, had hij nooit tijd voor mij. Het ging iedere week door hart en ziel heen. *Hoe kan het nou dat je eigen vader helemaal geen tijd voor je heeft? Samen een glaasje fris drinken. Even vragen hoe het met je gaat. Het is toch heel normaal dat je wilt weten hoe het met je dochter gaat?* Nee, mijn vader gaf daar niks om. Steeds weer raakte ik zo gekwetst dat ik weer huilend weg ging. Het was eigenlijk iedere week hetzelfde. Maar toch bleef ik er heen gaan. Hopende dat hij toch misschien zou veranderen en eens tijd zou hebben voor mij. Sandra had een goed voorstel. Een keer per maand zouden we afspreken in de kroeg in Valkenswaard. Mijn broer zou dan ook komen en mijn neef was er ook altijd bij. Ons pa betaalde dan de hele avond; op zich was het best gezellig voor zolang het duurde. We hebben dat niet heel vaak gedaan; waar dat mis is gegaan weet ik niet. Maar de keren dat ik daar was heb ik er wel van genoten. Het

was wel eens fijn om een normaal gezin te zijn dat tijd voor elkaar heeft en dat het ook leuk heeft samen. Dat was het probleem ook niet, want in de kroeg was hij altijd gezellig. Daarom zouden ook niet veel mensen me snappen: hij is toch keigezellig? *Ja, hij klopt alleen niet als vader.* Maar ik werd ouder en was klaar met de pijn die ik voelde, ik kon het niet meer. Ik heb de knoop doorgehakt en het contact verbroken. Iedere keer werd ik afgewezen, hij had toch nooit tijd als ik hem zag. Wat moest ik daar dan gaan doen? *Je moet voor jezelf opkomen en jezelf beschermen, want anders ga je hieraan onderdoor. Je wilt iets, maar je kunt het toch nooit krijgen.*

Een jaar heb ik hem niet gezien, tot mijn neef ging trouwen. In dat jaar heb ik nooit iets van hem gehoord: nog geen telefoontje, geen kaartje helemaal niets. Maar van de andere kant was het ook wel lekker rustig; ik voelde geen pijn, want ik zag hem niet. Ik had me erbij neergelegd, het was prima zo. Maar later op die avond sprak hij me aan. Hij dacht dat ik me moest ontwikkelen en hem daarbij niet nodig had. *Pff... wat denkt hij nou wel? Ik kan wel ontploffen! Iedereen wil toch zijn vaders steun en liefde hebben? Snapt hij nou helemaal niks van mij? Je wilt een vader die respect voor je heeft en trots op je is.* Na een lange avond hebben we toch alles uitgepraat: we zouden opnieuw beginnen. Ergens dacht ik al: ‘het is een aparte man, hij verandert toch nooit. Maar ach, we proberen het maar...’ Hoe jong je ook bent, je weet donders goed dat je mensen niet kunt veranderen. In de loop van de jaren zagen we elkaar wel eens, maar we liepen elkaars deur niet plat. Ik heb nooit het gevoel gehad dat hij ons miste. Hij had zijn leven, Robert en ik hadden ons leven en hij had ons daar niet bij nodig. Hij was misschien wel trots op ons, maar dan op zijn manier. Als we elkaar zagen was het wel gezellig, maar als we elkaar niet zagen was het ook goed. De hoop op verandering van zijn kant had ik al lang opgegeven. Dus ik kon niks anders dan me erbij neerleggen dat ik gewoon geen vader heb; hij bestaat

wel, maar geeft niks om me. Zo voelde het voor mij. Tegen iedereen zei ik: hij lijkt meer een soort oom.

Toen ik ongeveer eenentwintig jaar was ging het een beetje fout met me. Ik werd stapelverliefd op een man die me mishandelde. Op onze trouwdag hadden we ook de grootste ruzie; bijna iedereen die er was heeft dat meegekregen. Het was echt heel erg; hij trok buiten m'n jurk bijna van mijn lijf, zo agressief was hij. Ons pa kreeg daar lucht van: dat was de eerste keer dat hij er was voor me, tenminste écht. Hij zei: 'als je nu naar huis wilt, dat mag en ik betaal alles voor je. Maak je niet druk, alles komt wel goed'. Het ging me niet om het geld, maar het deed me wel goed. Als ik een vader was, had ik hem de grond ingeslagen denk ik, maar voor mij was dit genoeg. Maar daar hield het heel snel weer op. De mishandelingen bleven toch doorgaan en ik was zwanger van mijn eerste dochter Nicky. Op een dag was ik helemaal klaar met mijn man. Ik was zo bang dat ik dacht dat hij me zou vermoorden of misschien wel m'n kindje. Hij had me zo hard getrapt op mijn benen, die waren hartstikke blauw, ik kon bijna niet meer lopen. Als hij me hoger had geraakt, dan was ik mijn meisje verloren denk ik. Naar ons ma durfde ik niet te gaan, die is altijd zo lief en zo netjes. Hoe ga je dit toch uitleggen? Ik schaamde me dood. Getrouwd en zwanger in één jaar en nu dit; ik moest gewoon weg daar. Dus hoe makkelijk ook om naar ons pa te gaan of eerder naar Sandra? Daar kon ik wel terecht. Toen ons pa eenmaal hoorde hoe het zat, kon hij alleen maar zeggen hoe dom ik was. 'Wie wil je nou nog?' De volgende dag bracht hij me naar huis. Tegen mijn ex zei hij: 'ja, ik weet ook wel dat ze niet de makkelijkste is'. *Uh, wat? Ben je gek of zo? Ben jij mijn vader? Doe eens normaal! Hoe moeilijk is het om te zeggen dat je mishandeld wordt tegen je ouders en dan praat hij zo tegen hem? Wat een mafkees!* Ik was zo verdrietig dat ik huilend naar buiten ben gegaan. Ik moest echt even afkoelen, dus ik ben maar een rondje gaan lopen. *Mijn eigen vader die hem gelooft*

en niet zijn eigen dochter; hoe kan dit nou? Wat was ik verdrietig zeg, daar zat ik op een stoepje een paar straten verderop... Niemand die me hier zou komen zoeken en zou zeggen dat alles wel goed komt. Ik moest gewoon terug naar huis naar die nare man van mij. Het is zo nog een tijdje doorgegaan tot ik uiteindelijk ben gaan scheiden van hem. De slimste beslissing van mijn leven. Mijn dochter was mijn alles; ondanks het feit dat ze in mijn buik zat trok ze me hier doorheen. Ze gaf me de kracht om te vechten en door te gaan. Ik wist gewoon dat als ik hier zou blijven, het een keer fout zou gaan, dus het was goed zo.

Ik kreeg een huisje waar ik kon gaan wonen. Op de dag dat ik uitgeteld was ging ik verhuizen. Zelfs in die tijd kon hij niet normaal doen. 'Ik was zo dom' en 'niemand zou me ooit nog willen hebben' bleef hij maar zeggen als ik hem zag. Dat zijn niet de woorden die je wilt horen van je vader als je alleen en zwanger bent. Waarom kon hij me niet steunen en zeggen dat alles wel goed zou komen? Nee, ik moest maar eerst verzuipen en dan misschien zou hij me wel helpen. Gelukkig was ons mam er altijd voor me, wat een scheet zeg. Zonder haar was ik echt gek geworden denk ik. Ze steunde me altijd en zei er niet zoveel van. Ik wist zelf ook wel dat het niet zo slim was allemaal, maar ja, dat kun je honderd keer zeggen maar daar wordt het ook niet beter van. Ze was nu al een trotste oma en was veel bij mij. Wendy, m'n maatje, was er ook altijd. Wat was het fijn om mensen om me heen te hebben die echt om me gaven in die tijd. Ik moet wel zeggen dat de familie van mijn ex er in die tijd ook altijd voor me was. Zij hebben me wel geholpen waar ze konden. Toch voelde ik me heel sterk in die tijd. Na de bevalling is ons mam een paar dagen in huis geweest om me te helpen; super lief en wat een bijzondere periode. Wendy was bij de bevalling, wat een toppertje! Ik was in die tijd zo trots; ik was een alleenstaande moeder met wie iedereen medelijden had. Ik

was dolgelukkig, maar toch dacht ik: ‘waarom doet een vader zo raar?’ Ik zou alles doen voor mijn dochter. In de loop van de jaren zagen we elkaar wel af en toe, maar het stelde niets voor. Hij fietste graag, dus ik kreeg een fietsstoeltje, maar dat is denk ik altijd in de schuur blijven staan. Het contact bleef neutraal en hij ging verhuizen naar de manege. Daar begon zijn alcoholprobleem alleen maar erger te worden. Het was daar een zoete inval en iedereen was welkom. Als er maar iemand binnenkwam was dat al genoeg reden om een biertje open te trekken. Al kwam er iemand middenin de nacht; iedereen was welkom en kon daar wat eten. Hij heeft suikerziekte, dus dit leven is zo kei ongezonder voor hem. Hoe vaak heb ik hem niet gewaarschuwd als ik daar was, maar ja, hij nam natuurlijk niks van me aan. ‘Je kunt daar van alles van krijgen, kijk nou uit!’ Hij zei vaak: ‘Ach, dan ga ik toch een paar jaar eerder. Iedereen drinkt veel op de manege, anderen hebben toch ook niks.’ Nou, dan zoek het maar uit, ik ga je straks niet rond duwen in een rolstoel! Nou, dat riep ik hard, niet wetende wat me nog allemaal te wachten stond.

Mijn oudste dochter wilde graag gaan paardrijden. Mijn vader reed heel zijn leven al en ik vanaf een jaar of zes. Hij vond dat wel een goed idee en wilde de lessen wel betalen. In die tijd was ik net bevallen van mijn tweede dochter Demi. Ze waren kind aan huis bij de manege. Ons pa werkte al lang niet meer en leefde van de huurders die in zijn pand zaten. Op zijn manier genoot hij van het leven. Nicky’s droom kwam uit: ze ging paardrijden! Wat was ze blij en ik super trots natuurlijk. Ik zag mezelf daar staan toen ik zo klein was. Wat was ze er goed in, helemaal niet bang, wat was ik een troste mama. Iedere week gingen we naar ons pa en aten daar voordat ze moest rijden. Eindelijk was het zo wel eens gezellig, hoe het hoort te zijn. Totdat zijn vriendin wegging, hij behandelde haar ook als stront. Ze deed echt alles voor hem, maar niks is ooit goed genoeg voor hem. Door zijn alcoholgebruik was hij

ook vaak niet te genieten. Het was zo erg dat als hij 's avonds thuiskwam, ze vaak deed of ze sliep. Hij maakte haar voor van alles en nog wat uit en het ergste: hij wist er de volgende dag niks meer van. Na jaren van strijd heeft ze besloten om weg te gaan, iets wat ik heel goed kan begrijpen. Ik heb in die tijd zo vaak tegen haar gezegd: 'Ga toch weg, je hebt zo geen leven'. Natuurlijk zou ik haar heel erg missen, maar haar ongelukkig zien is misschien nog wel erger. Ze was te lief voor hem, ze verdient iemand die haar ook gelukkig maakt. Ons pa deed nooit iets zelf, hij kon amper een ei bakken. Hij reed paard en deed mee aan jachten; heel leuk, maar alles moest wel altijd klaarstaan. Dat deed ze voor hem, hij hoefde altijd alleen maar op te stappen. Na het rijden kon hij weer meteen de kroeg in en Sandra zorgde weer voor het paard. Dat was wel mijn droom toen ik klein was: om - later als ik groot was - een keer een jacht met hem mee te rijden. Maar het is er nooit van gekomen en nu gaat het helaas niet meer. Sandra was weg en jeetje, wat was hij zielig zeg. Maar hij had dit toch echt aan zichzelf te danken, aan zijn eigen gedrag. Hij leerde wel koken en werd er zelfs erg goed in. Ik noemde hem altijd een chef-kok. Hij kocht kookboeken en begon het erg leuk te vinden. Zo kon ik leren van hem als ik daar een keer in de week kwam eten. Het werd steeds leuker om daarheen te gaan, hij had nu echt tijd voor me. Een keer in de week samen koken en daarna ging Nicky paardrijden. Na een aantal jaren wilde ook Demi gaan paardrijden. Dat was geen probleem, ze begon ook en het ging haar goed af, ze had er veel lol in. Maar helaas, zoals gewoonlijk was het maar van korte duur. Een keer per week waren we daar. Ons pa was heel de week vrij, hij hoefde niks te doen. Ik werkte twintig uur in de week en zorgde voor mijn kinderen. Maar als we daar heen gingen belde hij steeds vaker op: 'wat eten we vandaag? Ga je nog even naar de winkel iets halen, want ik heb niks in huis.' Ik was altijd druk en onderweg. Dat wist hij goed, maar even naar de winkel rijden was te veel moeite voor hem. *Kon hij dan weer niks voor ons doen, is het alweer te veel moeite?* Het is gewoon

een man die doet waar hij zelf zin in heeft, hij kijkt echt niet naar anderen. Het ergste is ook nog dat hij uiteindelijk iedereen zover krijgt om ook nog alles voor hem te doen. Dus ging ik dan, iedere week voordat ik daarheen ging, eerst boodschappen doen. Daar stond ik dan voortaan alleen te koken, want hij zat weer aan de bar of was onderweg. Voor de kinderen bleef ik daarheen gaan, want die vonden het natuurlijk geweldig daar en wat snapten ze nou van ons pa? Zij kregen dat allemaal niet mee. Als we daar kwamen gingen ze meteen naar de manege om lekker te ravotten. Het was een echt paleisje voor hen en ze genoten van iedere minuut. Dat snapte ik helemaal, want toen ik zo klein was wilde ik daar ook het liefst heel de dag zijn. De kinderen hadden lol en ik was verdrietig en daar zat ik iedere week alleen in ons pa zijn huis. Weer aan het wachten of hij wel kwam, geen mens die dat wist. Maar als hij er was had hij ook steeds minder tijd. Hij heeft nooit een paard mee opgezadeld, dat was te veel moeite. Dat zou een opa toch graag moeten doen, hij zou trots moeten zijn als zijn kleinkinderen rijden. Maar nee hoor, na het eten ging hij even op de bank liggen. Als de les al een half uur bezig was ging hij kijken hoe het ging. Daar zat ik dan iedere week aan de bar me af te vragen waarom opa niet aan de bar kwam zitten naast me. Tonny, die les gaf en mij vroeger nog les heeft gegeven, zei eens tegen me: “Jammer dat ze zo weinig rijdt, ze is er echt heel goed in. Ze zou hier wel iets mee kunnen doen.” Maar ik ben een alleenstaande moeder die van allebei de vaders geen alimentatie krijgt helaas, dus ik kan het niet betalen. Mijn meiden zijn nog zo klein, zo onschuldig, ik ben zo trots op hen. Het was iedere week weer geweldig om te zien hoe ze met die paarden omgingen. Zo zijn we toch een paar jaar verder gegaan. De kinderen hadden veel lol daar en ik bleef met veel frustraties alleen achter aan de bar. Iedereen bleef daar komen, at mee en slapen was ook geen probleem. Hoe meer mensen, hoe meer plezier ons pa had. Het was bij ons pa net een hotel, voor anderen had hij tijd genoeg. Vooral met kerst kon ik zo boos zijn: wij als eigen

kinderen werden nooit uitgenodigd. Maar oh, met iedereen van de manege was het altijd zo gezellig. Ze maakten dan allemaal iets en hadden een top avond. *Nou ja, veel plezier, zoek het maar uit, ik ga wel naar mensen die echt iets om mij geven, ik heb je niet nodig met kerst.* Sommigen van de mensen die daar kwamen maakten ook misbruik van hem, maar dat zag hij zelf niet. Bij opa kon altijd alles: altijd zoete inval en altijd een huis vol gezelligheid. 'Je komt er wel ooit achter wie je vrienden zijn' dacht ik, maar ja, voor nu: geniet er maar van. Hij was nooit alleen en als hij alleen was, ging hij aan de bar zitten, daar was altijd wel iemand. In die tijd heb ik nog zo vaak geroepen: 'drink niet zoveel', maar het had totaal geen zin.

Er kwam een draai in zijn leven, hij moest weg daar. Daar was hij zo ziek van... Hij had daar een mooi huisje gebouwd langs de manege. Daar moest hij weg want de manege kwam te koop te staan en dat huis moest leeg komen. Dat deed zoveel pijn dat hij echt heel verdrietig werd. 'Wat moet ik nu doen? Ik wil hier niet weg, maar ik heb geen keus.' In Valkenswaard had hij de bovenverdieping leeg staan van zijn pand. 'Dat is supergroot, ga daar toch heen, dan ben je overal dichtbij in de buurt. Je kunt op de fiets naar het dorp, je familie woont daar, ideaal'. Hij zei eerst: 'Ik ga naar België'. *Ja, dat is ook, daar word je doodongelukkig.* Uiteindelijk koos hij voor Valkenswaard. Hij kreeg wel veel last van verhuisstress, hij was bang dat niemand hem zou komen helpen. 'Nou, je hebt hier toch zoveel vrienden? Ik ben benieuwd wie je komt helpen'. De knoop werd doorgemaakt, hij ging naar Valkenswaard. Jeetje, wat had ik het er weer druk mee. De zolder lag vol met rotzooi en ja hoor, ik ging het natuurlijk opruimen. *Wat kan een mens toch veel hebben zeg, niet normaal.* Hij begon aan zijn appartement met ome Kees, alles moest natuurlijk wel perfect zijn. Ze zijn samen ongeveer een jaar bezig geweest om het naar zijn zin te maken. Allebei hadden ze ook nog een sauna gekocht en die werd daar ook neergezet. Wat was hij blij met

zijn appartement. Na een jaar verbouwen was het eindelijk zover: hij ging verhuizen. Het was een drukke dag, hij had natuurlijk niets ingepakt en alles moest daar weer meteen op zijn plaats komen te staan. Zijn vaste maatjes waren er wel, maar een hoop van zijn neptvrienden van de manege heb ik niet gezien. Die waren daar zo vaak en ons pa deed er alles voor, en nu waren ze er niet. Ja, wat denk je dan? Je vindt iedereen toch zo belangrijk? Nu zie je wie er voor je staat hè? Alles stond op zijn plaats en de woonkamer was net een balzaal zo groot. Een plek om opnieuw te beginnen. In mijn achterhoofd was ik wel blij dat hij bij die bar weg was, weg van het bier en de sterke drank. *Misschien gaat hij nu wel minder drinken en heeft hij ook eens meer tijd voor ons.* Stom om te denken, maar hopen doe je toch denk ik. Het blijft je vader en toch wil je die bevestiging, maar helaas zal ik die nooit krijgen.

Er kwam al vrij snel een verandering: hij had een vriendin gevonden. Jeetje, wat was hij gelukkig en ik was natuurlijk blij voor hem. Een lieve, spontane vrouw, zo kwam ze wel over. Een avond kwam ik daar aan en heel de trap stond vol met kaarsjes. Ze zou 's avonds komen eten en hij wilde haar verrassen. Ik heb nooit geweten dat hij zoveel moeite voor iemand kon doen, wel leuk om te zien. Hij sloofde zich goed uit voor haar en kookte er wat op los. Voor mijn gevoel ging het wel goed met die twee. Maar hij is zo makkelijk uitgevallen en spant uiteindelijk iedereen voor zijn karretje. En zonder daar erg in te hebben gebeurde dat hier ook. Ze ging alles voor hem doen: rekeningen betalen, zijn boekhouding, pff... In die tijd zag ik hem weer minder, want zijn vriendin kwam. Het was net alsof ik dan niet welkom was of zo. Soms at hij niet mee als ik daar met de kinderen was, want zijn vriendin kwam eten. Het begon weer hoor, ik kwam een keer in de week; *kun je dan niet even tijd voor me maken?* Maar aan de andere kant: ik was 34 en vond het wel prima, ik ben het wel gewend. Ik sloot me steeds makkelijker af voor hem.

Tot ik op een dag daar was en hij er weer eens niet was. Ik moest zoals gewoonlijk eerst boodschappen doen en stond daar te koken. Mijn dochter sprak me aan ze zei: 'Wat doen we eigenlijk hier? Opa is er niet eens.' *Tja wat doen we hier eigenlijk? Je hebt helemaal gelijk. Werken, boodschappen doen, hier koken en hij is er niet eens. Dit is weer de zoveelste keer.* 'Nicky, je hebt gelijk, we gaan naar de manege'. Ik heb alles laten staan en ben boos weggegaan. Waarom ben ik toch zo'n doos? Iedere woensdag bellen wat hij wil eten. Of dat hij nog iets in huis heeft of dat ik zelf iets moet halen. Dat hij dat zelf doet, hij heeft toch genoeg tijd? Als zelfs mijn eigen dochter zegt: 'wat doen we hier, opa is er toch niet?' Ze heeft ook helemaal gelijk, het is toch erg dat het zelfs de kinderen opvalt? De aardappels heb ik in de pan laten staan en het vlees op het aanrecht. Zo ben ik weggegaan, wat een man zeg. Een keer in de week kwamen we daar en zelfs dan kon hij geen tijd vrijmaken voor ons. De kinderen gingen al niet graag naar Valkenswaard, want daar was niks te doen. Mijn vader was ook alles behalve een echte opa. Dus wat moesten we hier zoeken? Bij de manege gingen ze altijd meteen naar de paarden. Dan hadden ze wat ze te doen. Langzaam aan ging het ook steeds slechter met zijn vriendin. Als we er waren moest hij altijd vertellen wat 'een schrale' het was. 'Kijk zelf eens in de spiegel, jij bent ook niet moeders mooiste' zei ik dan. Ik ging er voortaan hard tegenin. 'Nou, dan laat je haar gaan als je niet gelukkig bent'. Maar op zijn manier zou hij wel gelukkig zijn. Liefde geven, daar had hij nooit van gehoord. Toch bleven ze wel een paar maanden samen. Tot zij er ook genoeg van had en wegging bij hem. Daar begon alle ellende. Hij kon er niet mee omgaan dat ze weg ging bij hem. Ze was helemaal klaar met hem wat ik niet eens raar vond. Vele gesprekken volgden over zijn ex-vriendin. Maar niemand kon begrijpen dat hij er zoveel verdriet van had. Als je hoorde hoe hij over haar praatte wist toch iedereen genoeg. *Nou pa, dan ga je maar alleen verder*, maar dat was het probleem. Hij kon niet alleen zijn. Bij de manege was het altijd zoete inval. Hier in

Valkenswaard was het heel anders. Hij begon zich eenzaam te voelen en werd depressief.

Zijn nieuwe huis waaraan hij een jaar had verbouwd met zijn broer, was een plek waar hij niet gelukkig was. Niks kon hem op dat moment nog gelukkig maken. Ik zei zo vaak: 'je hebt genoeg om voor te leven. Je hebt ons, je hebt je kleinkinderen, geniet daar dan van of ga daar dan iets mee doen'. Het maakte niet uit wat ik zei, hij was gewoon overal klaar mee. Op een avond stond hij bij mij aan de deur. In al die jaren dat ik op mezelf woonde is hij misschien tien keer langs geweest. Dus ik stond ervan te kijken dat hij er was. Hij was zo trots, hij had een nieuwe auto gekocht. Een Ford Mondeo van een paar jaar oud. 'Wat een supergave bak zeg! Pap, je hebt eindelijk een nieuwe auto gekocht'. Hij had al jaren een oude jeep. Zoveel geld als hij had, zo pinnig is hij om het uit te geven. Ik heb zo vaak gezegd: 'koop een mooie auto, je kunt je geld toch niet meenemen in de kist. Hij moest daar dan wel om lachen, maar deed er verder niks mee. Vlug werd al duidelijk waarom hij deze auto had gekocht. Om indruk te maken op zijn ex. Hij was ervan overtuigd dat alles met deze auto wel goed zou komen. Maar ze was vertrokken en echt niet van plan om terug te komen. Hij was zo verdrietig, verdriet dat ik niet kon begrijpen. Waarom? 'Doe niet zo raar' zei ik steeds. Maar het leven was maar saai en het had allemaal geen waarde meer. Hij wilde dood, hij had er genoeg van. *Hoe kan dat nou? Dit alles om een vrouw? Je komt wel een andere tegen. En wij? Zijn wij niet belangrijk genoeg om voor te leven? Ik, mijn broer en onze kinderen en je familie?* Blijkbaar niet, want het enige waar hij nog over kon praten was doodgaan. 'Hoe kan ik het doen en zou ik dan zeker dood zijn?' zei hij. Dat waren de gesprekken die we nog voerden. In die tijd kreeg hij ineens heel erg veel last van zijn implantaten. Hij kon wel over de grond kruipen van de pijn. Hij wilde niks, kon niks meer regelen en zat als een oude opa op de bank

niks te doen. Het eerste ziekenhuisbezoek begon eraan te komen. Ze moesten naar zijn implantaten kijken. Zo volgden er nog veel meer afspraken. Zijn tandvlees was erg ontstoken en het gaf een helse pijn. Ik kon niet begrijpen dat hij zoveel pijn had. De paracetamol vloog er doorheen. Daar kwam bij dat hij het leven zo helemaal niet meer zag zitten, want de pijn werd niet minder. Hoe is dit toch mogelijk? Een dokter zei al: ‘misschien zit het wel in zijn hoofd’. *In zijn hoofd dacht ik? Ben jij wel goed nijs?* Raar om je vader zo te zien met die pijn. Zo erg dat hij er helemaal gek van werd! Daar moest toch iets aan te doen zijn? Na verschillende afspraken wisten ze het in het ziekenhuis ook niet meer. Hij werd doorverwezen naar Nijmegen. Dat zou nog maanden gaan duren, maar er zou niks anders opzitten. Zoveel telefoontjes heb ik gepleegd voor hem. Maar zonder resultaat. Hij ging alleen maar bergafwaarts. Zeuren was het enige wat hij nog deed. Nu had ik een vader die nooit iets om mij gegeven had en me iedere dag belde om te vertellen hoe ellendig hij zich voelde. ‘Het leven trek ik niet meer, ik heb alles fout gedaan’ zei hij. Iedereen had het beter in zijn ogen. Zelfs iemand die niks had zou het nog beter hebben zei hij. Nou, kappen nu meteen!’ zei ik wel eens! ‘Doe je hoofd omhoog en ga verder met je leven. Je zit al tien jaar thuis, je hoeft niet te werken, geniet ervan! Velen zullen jaloers op je zijn, ga fietsen, wandelen of zoek een hobby.’

De mensen van de manege kwamen geen van allen meer. Hij had natuurlijk wel vrienden die soms langskwamen. Maar het deed hem natuurlijk wel pijn dat hij hen niet meer zag. Mijn vader die overal schijt aan heeft, die zo arrogant is als de pest, zit aan de grond. *Hoe kun je zo iemand nou helpen en wil ik dat eigenlijk wel? Hij heeft nooit iets gedaan voor mij, maar kan ik hem zo laten zitten?* Zelf kwam hij er niet uit. We zijn naar de dokter gegaan, hij kreeg antidepressiva. Het zou wel even kunnen duren voordat die gingen werken. Daar moesten we het dan

maar weer mee doen. Ik zette hem weer thuis af en moest maar weer zien hoe het nu weer zou gaan. Hij wilde nog steeds dood en het leven was niks. Het zou ook nooit beter worden volgens hem. Alleen maar manieren zoeken en bedenken hoe hij dood kon gaan, dat hield hem de hele dag bezig. Als ik daar naartoe ging keek ik altijd eerst buiten of er geen touw hing of wat dan ook. Een keer toen ik daar was stond er een ladder met een touw eraan. *Gatver, wat raar, zou het dan toch niet bij denken blijven? Zou hij het dan toch echt willen doen? Ons zo achterlaten, zijn wij dan niet de moeite waard om voor te leven? Wat een lul zeg, doe je best en ga verder. Je hebt alles: een mooi groot appartement, geld genoeg, mooie kleinkinderen... maar het is toch niet goed genoeg? Je kunt toch niet begrijpen dat iemand niet meer wil leven? Dat je zoover heen bent dat heel het leven niks meer waard is, dat je de enige bent waar heel het leven om draait. Dat is zo egoïstisch!*

Ik ging me er wel steeds meer bij neerleggen dat er wel eens wat zou kunnen gaan gebeuren. Want als je dit drie keer per dag hoort, kan het natuurlijk wel eens echt zo zijn... In deze tijd gaf mijn beste vriendin een feestje. Ze was 12,5 jaar getrouwd. Daar had ik me erg op verheugd; even niks, mijn gedachten ergens anders op richten. Lekker dansen en wat drinken, gewoon lol maken. Niet aan ons pa denken, want daar loop je heel de dag mee rond. Het was een geslaagde avond: iedereen zat goed 'in de olie' en stond te dansen. Ik vond het helemaal geweldig het was echt een uitlaadklep! Een feest zonder dansen is gewoon geen feest in mijn ogen! Dan is mijn avond niet compleet. Een oud-collega van me was er ook bij. Ze kende een grote, alleenstaande, knappe man. Hij had een zwarte blouse aan en was rustig rond aan het kijken. Stiekem vond ik hem wel interessant; hoe later het werd en hoe meer drank erin ging, hoe meer ik wel een praatje wilde maken. Hij was nog leuk ook en we hebben samen een dansje gedaan. 's Avonds hebben we elkaar toch wel in de gaten gehouden, maar daar bleef het bij. Het feest was geslaagd,

mijn beste maatjes zijn nog steeds zo gelukkig getrouwd. Na al die jaren zijn ze nog steeds verliefd op elkaar, dat zou een voorbeeld voor iedereen moeten zijn. We stonden om half drie buiten te wachten op een taxi. Met een voldaan gevoel en mijn gedachten ergens anders te hebben gehad, ging ik slapen. De volgende morgen keek ik op Facebook zoals elke morgen. Hé, een vriendschapsverzoek van die man van gisteren op het feest. Ik klikte hem meteen aan, ik was toch wel erg nieuwsgierig. We raakten aan de praat en hebben bijna heel de dag zitten chatten met elkaar. Toch wel erg leuk die aandacht, en niet alleen die stomme gedachtes over ons pa hebben. Maar aan de andere kant: ook wel eng een man, wat moet die van me? Hoe jong ik dan ook was, zoveel ellende met mannen heeft een vrouw van tachtig normaal nog niet gehad. Alles wat je mee kunt maken heb ik wel ooit meegemaakt. Zo woonde ik met mijn meiden alleen en dat beviel me wel. Er was natuurlijk ook nog helemaal niks aan de hand, maar toch waren we iedere dag veel aan het chatten. De gedachte om me weer te moeten binden vond ik zo eng, want alle mannen zijn toch hetzelfde? Het is altijd ellende. Daar heb ik echt geen zin meer in. Alleen sommige vriendinnen zijn gelukkig met hun mannen, maar dat zijn er maar super weinig. De meesten zijn niet eens gelukkig met hun eigen man. Ik ben nog nooit een goede tegengekomen; het enige wat ze konden doen is me heel erg kwetsen, iedere keer opnieuw. En daar zat ik dan weer met een hoop ellende alleen. Maar Jantje bleef volhouden en zo hebben we na een tijdje afgesproken. Het was supergezellig en het werd laat, een uur of twee 's nachts, jeetje, het was een doordeweekse dag. De volgende dag moesten we er weer vroeg uit, want we moesten gewoon werken. Ik was ook niet moe... Dat was zo raar; als ik dat nu zou doen zou ik kapot zijn. We hebben nog een paar keer afgesproken en gepraat over van alles en nog wat. Het was ook een echte heer, want er was nog steeds niks gebeurd. Nou, dat kun je bijna niet geloven. Vreemd genoeg bestaan die mannen dan echt, hij was zo anders dan al die andere